

Hän käveli riippusiltaa pitkin. Hän haistoi puun tuoreen ja vahvan tuoksun. Lujat ketjut pitivät sillan rakenteita kasassa, eikä edes uhkaava tuuli saanut siltaa liikkumaan. Hän käveli silti varovasti pitäen kaiteista lujasti kiinni. Joka askeleen hän otti harkiten ja kokeillen jalalla, oliko puu sen alla tarpeeksi kestäväää kannattelemaan hänen painoaan. Sillan puoliväli oli vielä kaukana eikä loppua näkynyt, sillä se oli verhoutunut paksuun sumuun. Houkutus palata takaisin oli suuri, mutta laudat murtuivat ja lopulta hajosivat hänen takanaan. Hänen allaan häämötti loputtoman syvä kuilu. Itsesuojeluvaisto ajoi häntä eteenpäin. Jokin selittämätön voima piti hänet liikkeellä. Mustat pilvet kerääntyivät hänen yläpuolelleen. Ne puristivat hänet tiukemmin siltaa vasten, ja hän kumartui ryömimään. Sumuverho edessäpäin lähestyi häntä. Hän pysähtyi. Sillan rakenteet pettivät hiljalleen hänen allaan. Hän ei tiennyt, mitä tehdä, joten hän päätti olla tekemättä mitään. Hän liukui alaspäin puun murtuessa. Hän sulki silmänsä ja putosi kohti tyhjyyttä. Salamanisku osui hänen päähänsä, ja hänen silmänsä rävähtivät auki. Hän tarrautui sillasta roikkuvaan köyteen. Ote otteelta hän kiipesi köyttä pitkin ylös ja nousi sillan päälle. Myrskypilvet raivosivat sillan yllä. Ne tuhosivat siltaa yhä kiihkeämmin. Hän nousi ylös ja katsoi suoraan edessä häämöttävään sumuun. Kaksi punaista silmää tuijottivat tiiviisti hänen sieluunsa. Hän päästi kaiteista irti ja ryntäsi juoksuun. Hän piti katseensa tiukasti punaisessa silmäparissa. Uusia silmiä ilmestyi joka puolelle, mutta hän ei hellittänyt katsettaan punaisista silmistä. Kaatosade raivosi ja salamat jyrisivät. Punaisten silmien katse poltti hänen sisintään. Ne eivät osoittaneet pisaraakaan pelkoa ja kunnioitusta. Mikään ei voinut räpäyttää niitä. Pilvet alkoivat väistyä ja niiden takaa tihkui valonsäteitä. Aurinko tuli esiin. Sen kirkkaus sokaisi hänen silmänsä. Hänen oli pakko hieraista niitä. Se oli virhe, sillä silloin hän menetti katseensa punaisiin silmiin. Sateen syövyttämät ja auringon kuivattamat laudat halkeilivat ja hajosivat hänen allaan. Hän ei saanut kiinni mistään ja putosi suoraan alas. Kauhu paistoi hänen kasvoillaan. Hän syöksyi tummaan veteen. Virtaus oli kova, ja hän joutui käyttämään kaiken voimansa pinnalla pysymiseen. Hän nieli suuren määrän vettä ja melkein tukehtui. Kivet iskeytyivät hänen jalkoihinsa ja kylkiinsä. Epämääräinen harmaa hahmo seisoj rannalla. Kun virta toi hänet lähemmäs sitä, sen piirteet tarkentuivat. Se piti käsissään köyttä, joka oli sidottu rannalla olevaan puuhun. Hän ponnisteli äärimmilleen ja onnistui uimaan lähelle rantaa. Hän huomasi hahmon ilkkuvan ilmeen, ja sen sijaan, että hän olisi tarttunut pelastusköyteen, hän veti hahmon mukanaan veteen. Köysi katkesi, ja he taistelivat virtauksessa ja työnsivät vuorotellen toistensa päät veden pinnan alle. Lopulta he lopettivat, jotta heidän voimansa riittäisivät selviytymiseen. Harmaa hahmo sai kiinni puunrungosta, joka oli kaatunut keskelle jokea. Se ojensi kätensä, mutta hän ei tarttunut siihen, vaan antoi virran viedä itsensä mukanaan. Veden kohina kasvoi. Hän tajusi lähestyvänsä vesiputousta. Hädissään hän pisti kaikki voimanrippeensä peliin ja räpiköi rannalle kuivalle maalle. Hän veti syvään henkeä ja katseli ympärilleen. Tiheä samanlaisena jatkuva metsä ympäröi hänet. Se oli eksyneiden hautakammio. Hän tunnisti sen metsän hajusta ja aavemaisesta olemuksesta. Hän ymmärsi, ettei löytäisi tietä ulos sieltä, mutta astui siitä huolimatta metsärajan toiselle puolelle. Pieni kirkas sininen valokehä ilmestyi hänen eteensä ja johdatteli häntä puiden välistä pujotellen ja suurten vahvojen juurakkojen yli. Hän oli väsynyt virrassa ponnistelujen jälkeen, mutta seuratessaan valoa hänen voimansa palasivat hiljalleen. Hän ohitti viimeiset puut, jotka seisoivat ylväinä kuin portinvartijat. Valokehä oli kadonnut ja metsän takaa oli paljastunut valoisa aukio ja niitty, jossa kukat loistivat sateenkaaren eri väreissä, puut kukoistivat syvän vihreinä ja lammen vesi oli läpikuultavan kirkasta. Jossakin kaukana nousivat mahtavat lumihuippuiset vuoret. Hän ihaili maisemaa kaikilla aisteillaan. Hän ei voinut vastustaa turkoosinvärisen veden houkutusta, vaan kahlasi veteen ja kylpi auringon säteissä ja veden

syleilyssä. Hän sukelsi lammen pohjaan ja löysi simpukan, jonka sisältä paljastui kiiltävän kaunis valkoinen helmi. Hän piteli sitä kädessään ja tutkiskeli sitä tarkemmin. Silloin hän huomasi peilikuvansa veden pinnassa. Kun hän kumartui katsomaan sitä lähempää, se ei ollutkaan hänen kuvansa vaan jonkun toisen. Jonkun, josta hänellä oli vain himmeä muisto. Vaikka hän kuinka pinnisteli, hän ei saanut mieleensä kuka se oli. Taivaalla jyrähti. Joka puolella hämärtyi, ja pimeys alkoi kurottaa häntä kohti sieltä, josta hän oli tullut. Hän nousi ja lähti juoksemaan toiseen suuntaan. Pimeys kietoutui hänen ympärilleen. Ainoa vaihtoehto oli paeta kaukana edessä odottavaan luolaan. Luola oli hämärä, mutta pimeys ei yletynyt sinne asti. Hän tunsu hipaisun selässään. Mitään ei näkynyt eikä äänen ääntä kuulunut. Jokin veitsenterävä viilsi hänen käsivarteensa haavan. Haavasta vuoti kirkkaanpunaista verta. Terävä hammasrivistö lähestyi hänen kasvojaan salamannopeasti. Se repi hänen nenänsä irti ennen kuin hän ehti väistää taaksepäin. Hän huusi tuskasta, kun pala hänen lihaansa putosi maahan. Pian joka puolelta hyökkäsi kokonainen armeija terävähampaisia olentoja. Pakopaikkaa ei ollut. Hän nosti kätensä ristiin eteen ja otti iskut vastaan. Punainen veri muuttui sakeaksi ja mustaksi. Olennot raatelivat hänen käsiään, selkäänsä ja jalkojaan. Sitten ne perääntyivät. Pimeyden keskeltä käveli rauhallisin askelin hahmo häntä kohti. Se seisahtui hänen eteensä, kumartui alas ja katsoi häntä riipaisevan halveksivasti ja samalla virnuillen. Se kuiskasi: "Miltä tuntuu maistaa omaa vertasi? Ryve siinä, olet sen ansainnut." Valo osui vilaukselta hahmoon, ja hänen järkytyksekseen hahmo oli hänen kaksoisolentonsa. Se kääntyi ja katosi jälleen pimeyteen. Hän jäi makaamaan kylmään maahan oman verensä peittämänä. Nenästä vuotava veri valui hänen huulilleen ja maistui kuvottavan kitkerältä. Hän nosti päänsä ja katsoi pimeyteen, jonne hahmo oli kadonnut. Jos hän haluaisi seurata samaa tietä kuin hahmo, hänen olisi noustava ylös ja kuljettava pimeyteen. Hän ei saanut jalkojaan alleen eikä uskaltanut edes katsoa niitä. Hän tiesi, ettei hänellä ollut niitä enää. Hän ryömi avuttoman näköisesti vetäen itseään käsillään eteenpäin. Vaikka hänellä ei ollut kaikkea tarvittavaa, eikä hänestä koskaan tulisi suoraa ja paksua ylvästä puuta, hänen velvollisuutensa oli silti kasvaa. Hän oli vinoon kasvanut puu, joka kääntyi hiljalleen kasvamaan kohti taivasta. Hän kasvattaisi niin vahvat juuret, ettei yksikään myrsky kykenisi kaatamaan häntä kumoon. Hän raastoi kyntensä verille vetäessään itseään luolan kivistä maata pitkin. Hän ei tiennyt, eikä halunnutkaan tietää, kuinka kauan oli kulkenut eteenpäin, kunnes valo sokaisi hänet. Luolan suuaukko oli hänen silmiensä edessä. Kun hän ryömi luolasta ulos, kaikki hänen haavansa paranivat ja hän sai nenänsä ja jalkansa takaisin, mutta arvet jäivät. Hänen edessään avautui metsäinen maisema, jonka keskellä seisoj pienen mökki ja sen vieressä lepäsi lampi. Mökin pihalla oli henkilö, joka halkoi puita. Hän kääntyi ja heidän katseensa kohtasivat. Molemmat hymyilivät.